

лото му. Но не зная защо, баща ми не ме остави да сторя това. Той задържа ржката ми и по-послѣ самъ го изчисти, безъ да го види Зидарчето.

Като играехме, отъ палтото на Зидарчето се откъсна едно копче и майка ми го заши. То се зачерви и се засрами. Задържа си даже дишането — толкова много стана очудено и сконфузено. Слѣдъ това азъ му дадохъ албумъ съ карикатури и то подражаваше тѣй добръ нарисуванитѣ лица, че дори и баща ми почна да се смѣе.

Когато Зидарчето си тръгна, то остана много доволно и въ знакъ на благодарностъ още веднѣжъ ни направи „заяшка муцуна“. То се нарича Антонио Рабуко и е на осемъ години и осемъ мѣсеца.

Ката останахме сами, татко ми каза:

—Знаешъ ли, синко, защо те не оставихъ да изчистишъ дивана?

— Защото, види ли те другаря ти, това ще бжде за него единъ укоръ, задѣто го е оцапалъ. А това не щѣше да бжде хубаво, защото той не го направи нарочно, и защото го направи съ дрехата, която баща му е окалялъ, когато е работилъ. А този, който работи не е мръсенъ; по него има прахъ, варъ, туткалъ и всичко, каквото щѣшъ, но не и мръсотии. Работата не умърсява човѣка. Никога не казвай за нѣкой работникъ, когато видишъ да се връща отъ работа, че е мръсенъ: върху дрехитѣ му има слѣди отъ неговия трудъ. Запомни това. И обичай Зидарчето, защото то е твой другаръ и защото е синъ на работникъ.

въ новата 1921 год. поздравлява „ДѢТСКА РАДОСТЬ“ малкитѣ си читатели и своитѣ настоятели. Пожелава имъ всичко хубаво и добро!